

ἕως τὸ Καραμπουργοῦ καὶ πίσω. Ἀπὸ τὸν καπετάνιο ἕως τὸ μουτσο ὅλοι εἵμαστε νὰ σκάσωμε. Εὐρισκόμεθα τόσαις ἡμέραις σὰν φυλακισμένοι.

— Μὰ τί διάβολο γρουτουζιά εἶν' αὐτή! ἔλεγε καταγανακτισμένος ὁ πλοίαρχος ἀφ' οὗ γιὰ τρίτη φορὰ ἔδινε διαταγὴ νὰ ποδίσωμε. — Νὰ μὴν ἔταξε κινεῖς τίποτε, βρὲ παιδιά! Εἶπε δυνατότερα γιὰ ν' ἀκουσθῇ ἀπὸ ὅλους

Τότε μού ἤλθε σὶδ νου μου τὸ τάξιμο ποῦ ἔκρινε τοῦ Ἀγίου Δημητρίου. Δὲν εἶπα ὅμως τίποτε, γιὰτὶ δὲν τῶγε τίποτε ὁ καπετάν Νικολῆς νὰ μὲ βρῖσῃ. Ἄμικ ὅμως ἀράξωμε, χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ ἄλλαξαι καὶ εἶπα νὰ μὲ βγάλουν ἔξω. Ἀπὸ τὴ σκάλα καὶ μιὰ καὶ δυὸ στοῦ χρυσοχοῦ. Μὲ εἶχε κυριεύσει τέτοιαι συγκίνησις, ποῦ ἔτρεμα χέρια καὶ πόδια. Παζαρεύω ἓνα ὀσημένιο καντηλάκι καὶ πηγαίνω στὴ Μητροπολιτικὴ ἐκκλησίᾳ τῆς Θεσσαλονίκης, μπαίνω μέσα, ἀσπάζομαι μὲ κατάνυξι τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου καὶ τοῦ ἀφιερώνω τὸ καντηλάκι.

Ὡ τοῦ θαύματος!

Τὴν ἄλλην μέρα ὅχι μόνον μὲ εὐκολίᾳ ἐκαδοχιζάραμε τὸ Καραμπουργοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐκάμαμε ἓνα ταξιδάκι ποῦ δὲν τῶχα κάμει ποτὲ στὴ ζωὴ μου.

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἐκ τῶν δέκα προσώπων τὰ ὁποῖα ὁμιλοῦν δι' ἡμᾶς, τὰ ἐννέα λέγουν κακόν· καὶ ἐκεῖνος ποῦ λέγει τὸ καλόν, τὸ λέγει κακῶς.

★

Οἱ ἰσχυροὶ χαρακτηῖρες ἢ κατρωθοῦσι νὰ δημιουργῶσι τὴν τύχην των, ἢ γνωρίζουσι νὰ ὑφίστανται αὐτὴν ἀξιοπρεπῶς. Οἱ ἀσθενεῖς οὐδέτερον τούτων δύνανται νὰ ἐπιτύχωσι.

★

Ἡ γυνὴ ἢ κατέχουσα τὴν δύναμιν τοῦ θέλγειν οὐδέποτε γηράσκει. Περαιδείγματα ἡ Νινὸς Δελαχκλὸς καὶ ἡ Ἀρχαϊάνασσα τοῦ Πλάτωνος :

«ἤ· καὶ ἐπὶ ρυτίδων ἔζεται πικρὸς ἔρως».